

Ville Auvinen

1.12.2014

Eduskunnan avioliittolaki-päätöksen jälkeen

Eduskunta on äänestänyt sukupuolineutraaliin avioliittoon tähtäävän kansalaisaloitteen puolesta. Tällä päätöksellä yhteiskuntamme on ottanut merkittävän askelen pois päin kristillisestä arvomaailmasta. Olemme toki jo pitkään eläneet jälkikristillistä aikaa, jossa kristillinen etiikka on joutunut antamaan periksi liberaalien aatteiden edessä.

Päätös sukupuolineutraalista avioliitosta kuten muutkin Jumalan tahdon vastaiset yksittäiset päätökset ovat vain oireita. Syy niihin on siinä, että kristillinen usko Jeesukseen Vapahtajana ei ole enää pitkään aikaan saanut kiinnittää kansamme enemmistön sydämiä Jumalan sanaan. Kun enemmistö kansasta on vieraantunut Jumalasta, alkaa se väijäämättä demokraattisessa järjestelmässä näkyä myös lainsäädännössä. Sitä me olemme nyt todistamassa. Ja jatkoa todennäköisesti seuraa. Samalla argumentaatiolla, jolla nyt perusteltiin sukupuolineutraali avioliittolaki, voidaan perustella monenlaisia muitakin erikoisuuksia. Seuraavana vuorossa on ehkä niiden oikeuksien tunnustaminen,

jotka harrastavat niin sanottua polyamoriaa. Kysymys moniavioisuudesta onkin jo varovasti nostettu keskusteluissa esiin.

Kirkko on nyt haasteen edessä. Kun uusi avioliittolaki tulee voimaan – ilmeisesti maaliskuussa 2017 – on kirkolla kolme vaihtoehtoa. Ensinnäkin, kirkko voi päättää jatkaa nykyisellä linjalla ja vihkiä ainoastaan mies–nais -pareja. Kirkolla on itsenäisenä, omista asioistaan päättävänä organisaationa oikeus siihen. Eduskunnan päätös ei sido kirkkoa. Jos kirkko päättäisi pysyä perinteisellä kannalla, nousisi kuitenkin kova meteli ja kirkosta eroamiset kiihtyisivät. Toiseksi, kirkko voi päättää alkaa omassa toiminnassaan noudattaa eduskunnan säätämää lakia ja vihkiä avioliittoon myös samaa sukupuolta olevia. Sellainenkin päätös nostaisi metelin, ja monet perinteisesti uskovat saattaisivat erota kirkosta. Jännitteet kirkon sisällä joka tapauksessa kasvaisivat. Kolmanneksi, kirkko voi myös päättää kokonaan luopua vihkioikeudestaan. Sellainenkin päätös voisi käydä kirkolle

kalliiksi, koska monien tärkeimpänä syy-
nä kuuluu kirkkoon tai liittyä kirkkoon on
kirkkohäät. Vihkioikeudesta luopuminen
ei välttämättä ehkäisisi kirkon sisäistä ris-
tiriitaa, koska agendalle nousisi todennä-
köisesti kysymys kirkollisen siunauksen
antamisesta siviilivihkimyksen saaneille
samaa sukupuolta oleville pareille. Miten
vain kirkko päättääkin, seurauksena on
jäsenkato. Nyt eduskunnan päätöksen ja
sitä seuranneen arkkipiispan lausunnon
jälkeen yhden viikonlopun aikana kirkos-
ta erosi n. 13 000 jäsentä. Onko kirkolla
sis vain huonoja vaihtoehtoja?

Jospa Suomen kirkko alkaisi rohkeasti
elää kutsumustaan kirkkona. Siihen kut-

sumukseen kuuluu ristiriita ympäröivän,
Jumalasta vieraantuneen maailman kans-
sa ja siksi myös ristin kantaminen. Jospa
Suomen kirkko kysyisi nyt Jumalan eikä
ihmisten neuvoa ja pitäisi kiinni raama-
tunmukaisesta avioliitto-opetuksesta ja
sen mukaisesta toiminnasta. Se olisi kai-
kesta huolimatta hyvä vaihtoehto. Siitä
seuraisi vihaa, jäsenmäärän vähenemistä
ja verotulojen pienenemistä, mutta se olisi
merkki elämästä. Jumalan sanasta kiinni-
pitävällä kirkolla olisi vielä tehtävänsä Ju-
malan suunnitelmissa, mutta mauttomak-
si käynyt suola ei kelpaa kuin pois heitet-
täväksi ja ihmisten tallattavaksi.

Kuva: Kirsi Sell